

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Trøstebrev i Sorgen over Kong Valdemar og hans Mænd

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Trøstebrev i Sorgen over Kong Valdemar og hans Mænd", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1457. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1824_402-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Sm. 7. 47.

Mytyle 1-3.

402 [Håndbøj] Gængangeren Friskhed i Sorgen over Kong Valdemar
af hend' Mand.
f. 1457-62, 1473-77, 1489-90.

(i Indt. af [Molbech's Recens. i Nytt. Afhandling 142-98, 1824].)

Nyeste Skickene af Nk. 21 Decbr 192-99.

16. 20. 25 / 11 1828.

□ □ □

Sm. 7. 47.

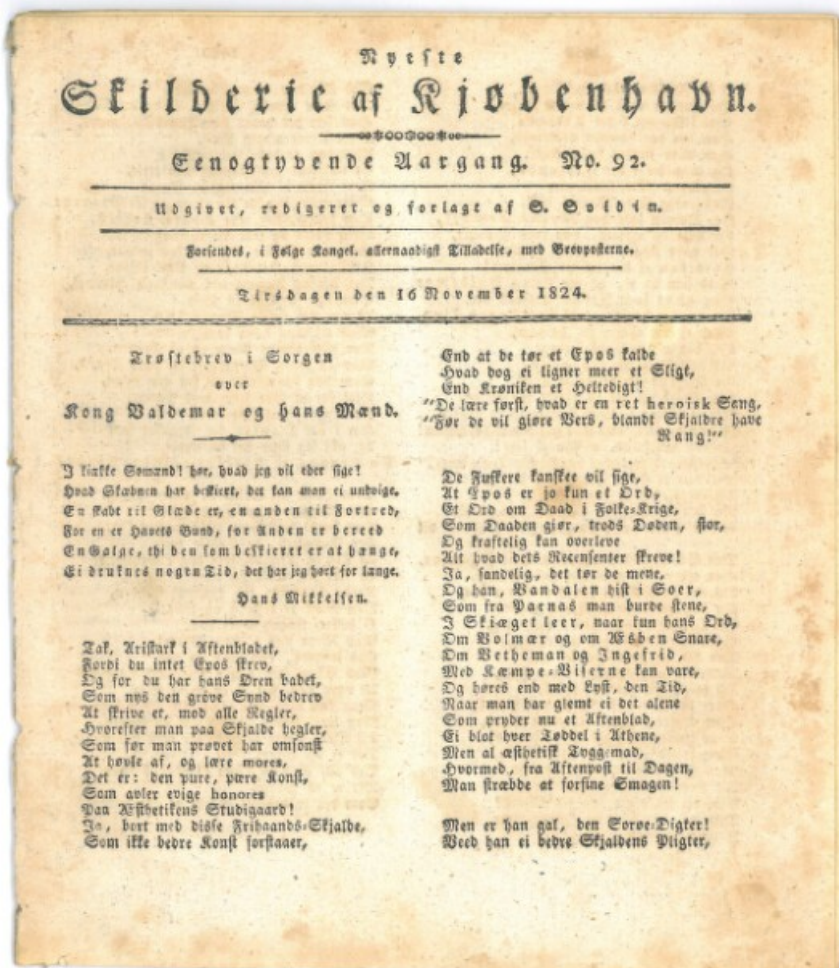
Mytyle 1-2.

402 [Håndbøj] Gængangeren Friskhed i Sorgen over Kong Valdemar
af hendes Mand.
f. 1457-62, 1473-77, 1489-90.

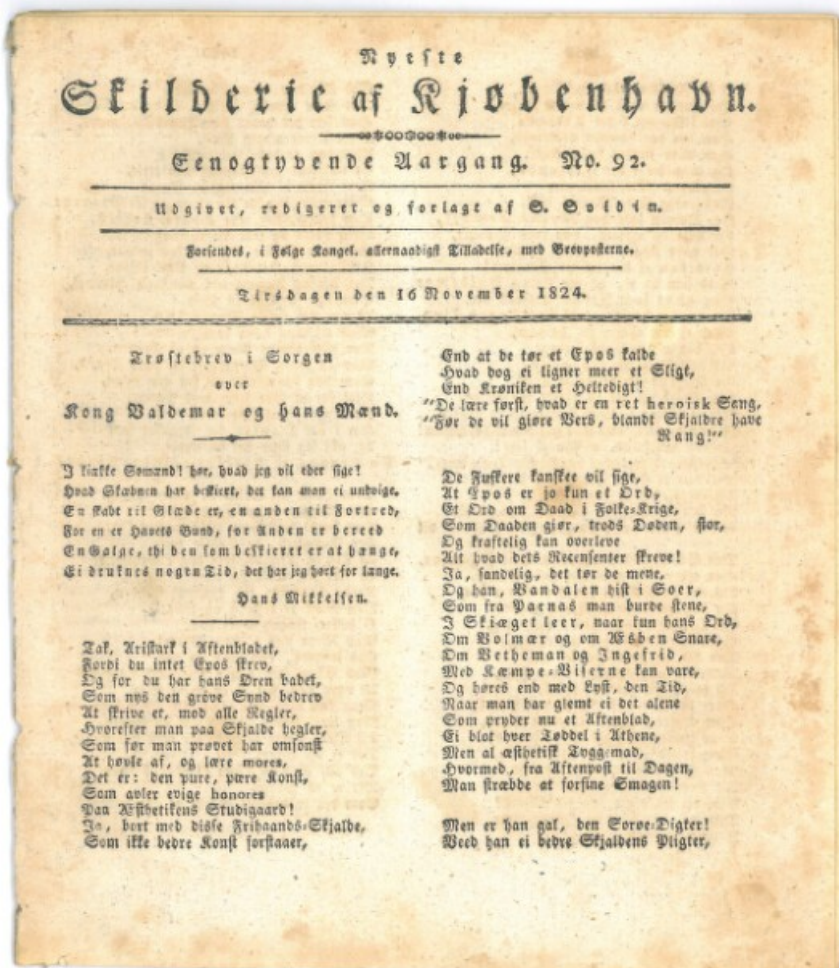
(i Det. af [Molbochs Recens. i Nytt. Afhandling 142-98, 1824].)

Nyeste Skickene af Køn. 21 Decbr. 1792-99.
16. 20. 25 / 11 1828.

□ □ □

□ □

De Karhundreder fuldklare,
 Da man er vant til bedre Rætre,
 Saa selv, om i det Aftende
 Han saa var kommet drøttende,
 Han vilde fundet Eglet slukt,
 Og maa da i det Aftende,
 Hørgæveds ifkun skrittende,
 Nødvendig sinde Dørræn lukt,
 Na, Dørræn lukt paa Wrens Tempel,
 For hver en Skjald, paa hvid Produkt,
 Det være slugt, det være smukt,
 Critiken ei har fat sit Stempel!
 Meed han da ei, at om Kong Waldemar
 Saa godt som Iffas er Epos var,
 Da var det dog saa godt som ingen Ting,
 Naar ei det svarer til Ideen,
 Vi, ved ubyre Taalespring,
 Nu fattet har for Epopeen,
 Ei fundet ud af noget Digt,
 Der skred og gik og gjaldt for Eligt,
 Nei, gredet i, hvad Tødsler kalde Lysten,
 I den grundrens Form i Konst-Hornvisten!
 Er han saa blind, at han ei seer:
 "Vormesters Giertrud ei bar Klasse-Troie meer!"
 Vil han ei stikke Fingeren i Eiden
 Og lugte, det er længe siden,
 Da kun til Gallsab man det kan udbyde,
 Naar han er hængt, han saadant vil
 fortryde!
 Den Sildefødning af en Dansk Homer,
 Han troer nok, man kan gaae blinde,
 Nu, da hver Knos paa Konsten seer,
 Og dog en Laurbær-Krone vinde!
 En Laurbær-Krone, siger jeg,
 Som kun Critiken kan tildele,
 Der Liv og Rygte andser ei,
 Men seer paa Korsten i det Hese,
 Og lyster, fra sit Capitot,
 Hvor den har reist sin Pave-Stol,
 Hver Kætter stur i Konstens Vand,
 Som kimer ad dens We-Wand,
 Som beile ei, paa lovlige Waade,
 Med Haandkys og med Hødsal,
 Til Kronen udaf Povens Waade,
 Men vil sig digte selv til Skjald!
 Dog nei, saa blind er Ingen meer,
 I vore konfopløste Dage,

End ikke han, som ikke seer
 Det store Soealg imellem Sang og Toge!
 Han seer det godt: den Laurbær-Krands,
 Den bliver aldrig hans,
 Men han er dybt nedjunktet i
 Et rædsomt protestantisk Kæsterie,
 Den Apostat! han trodser Paven
 Som raade bør for Kronen og for Staven:
 Den hellige, den rene Konst-Critik,
 Som Pøse- og som Vinde-Nøgten sit,
 Som kan tilkulle, og som kan opløse,
 I Maanedes-Tidender og Uge-Blade,
 Det Wrens Tempel udi Konstens Himmel,
 Som har saa høi en Lind,
 At paa det første Trappe-Trin,
 Man alt maa blive hovedsvimmel!
 Den Retromant Naar op af Graven,
 Med en Kong Wolmær og hans Mand,
 Som han har hentet op fra Hel igjen,
 Vist for at føre Krig med Paven!
 Ja han er reent forhærdet,
 Har i det Danske sig forgæbet saa,
 At, at! jeg siger det forfærdet,
 En Krands af Kløkker og Kiarminder
 blaa,
 Som Børn og Kvinder, uden Smag,
 Selve Bønder-Piger uden Hætte,
 Kan binde frist hver Sommerdag
 For Sangeren, de Tødsler fatte,
 At lig en Krands, som dog i Grundten
 Er ikke fire Skilling værd,
 Trede Kronerne fra Laurbær-Lunden,
 Den Glæk er kostelig og kjær!
 D heller, sigang heller død,
 Med Wren død i Aften-Bladet,
 End levende, end hvid og rød,
 Med Skam som han i Wolmærs-Kvadet!
 At være død, det er en ærlig Sag,
 Naar kun man er i klassisk Jord begravet
 Men leve, haade uden Konst og Smag,
 Til Døde dømt af dem der mest har skadet,
 Det er en Skam,
 Med alle Heglere, som klassisk bleve,
 Det er en Skam,
 Som det er dobbelt Skam at overleve!

I de Aarkundreder fuldklare,
 Da man er vant til bedre Rætre,
 Saa selv, om i det Aftende
 Han saa var kommet drøttende,
 Han vilde fundet Eglet slukt,
 Og maa da i det Aftende,
 Hørgæveds ifkun skrittende,
 Nødvendig sinde Dørræn lukt,
 Na, Dørræn lukt paa Wrens Tempel,
 For hver en Skjald, paa hvids Produkt,
 Det være slugt, det være smukt,
 Kritikken ei har fat sit Stempel!
 Meed han da ei, at om Kong Waldemar
 Saa godt som Iffas er Epos var,
 Da var det dog saa godt som ingen Ting,
 Naar ei det svarer til Ideen,
 Vi, ved byre Taalespring,
 Nu fattet har for Epopeen,
 Ei fundet ud af noget Digt,
 Der skred og gik og gjaldt for Eligt,
 Nei, gredet i, hvad Tødsler kalde Lysten,
 I den grundrens Form i Konst-Hornvisten!
 Er han saa blind, at han ei seer:
 "Vormesters Giertrud ei bar Klasse-Troie meer!"
 Vil han ei stifte Fingeren i Tiden
 Og lugte, det er længe siden,
 Da kun til Gallsab man det kan udbyde,
 Naar han er hængt, han saadant vil
 fortryde!
 Den Sildefødning af en Dansk Homer,
 Han troer nok, man kan gaae blinde,
 Nu, da hver Knos paa Konsten seer,
 Og dog en Laurbær-Krone vinde!
 En Laurbær-Krone, siger jeg,
 Som kun Kritikken kan tildele,
 Der Liv og Rygte andser ei,
 Men seer paa Korsten i det Hæle,
 Og lyser, fra sit Capitot,
 Hvor den har reist sin Pave-Stol,
 Hver Kætter stur i Konstens Vand,
 Som simser ad dens We-Wand,
 Som beile ei, paa lovlige Maade,
 Med Haandkys og med Hødsal,
 Til Kronen udaf Paven's Maade,
 Men vil sig digte selv til Skjald!
 Dog nei, saa blind er Ingen meer,
 I vore konfopløste Dage,

End ikke han, som ikke seer
 Det store Soealg imellem Sang og Toge!
 Han seer det godt: den Laurbær-Krands,
 Den bliver aldrig hans,
 Men han er dybt nedjunktet i
 Et rædsomt protestantisk Kæsterie,
 Den Apostat! han trodser Paven
 Som raade bør for Kronen og for Staven:
 Den hellige, den rene Konst-Critik,
 Som Vise- og som Vinde-Nøgten sit,
 Som kan tilkulle, og som kan oplade,
 I Maanedes-Tidender og Uge-Blade,
 Det Wrens Tempel udi Konstens Himmel,
 Som har saa høi en Lind,
 At paa det første Trappe-Trin,
 Man alt maa blive hovedsvimmel!
 Den Retromant Naar op af Graven,
 Med en Kong Wolmær og hans Mand,
 Som han har hentet op fra Hel igjen,
 Vist for at føre Krig med Paven!
 Ja han er reent forhærdet,
 Har i det Danste sig forgæbet saa,
 At, at! jeg siger det forfærdet,
 En Krands af Kløkker og Kiarminder
 blaa,
 Som Børn og Kvinder, uden Smag,
 Selv Bønder-Piger uden Hætte,
 Kan binde frist hver Sommerdag
 For Sangeren, de Tødsler fatte,
 At lig en Krands, som dog i Grundten
 Er ikke fire Skilling værd,
 Trede Kronerne fra Laurbær-Lunden,
 Den Glæk er kostelig og kjær!
 D heller, sigang heller død,
 Med Wren død i Aften-Biadet,
 End levende, end hvid og rød,
 Med Skam som han i Wolmærs-Kvadet!
 At være død, det er en ærlig Sag,
 Naar kun man er i klassisk Jord begravet
 Men leve, haade uden Konst og Smag,
 Til Døde dømt af dem der mest har skadet,
 Det er en Skam,
 Med alle Heglere, som klassisk bleve,
 Det er en Skam,
 Som det er dobbelt Skam at overleve!

Saa hav da Tak,
 Forbi, til Konstens Gaard,
 Saa mættelig du traf
 Paa Tak, i Riibenhavn,
 Det vederstyggelige Kamp-Ed
 Fra Klosteret i Soer,
 Som, naar det ei blev ret udpeget,
 Ds kunde herte fra den Konstens Lind,
 Hi, med Gertens Pege-Vind
 Til Pilgrims-Edas, har fikst besleget,
 Ja, herte os tilbage i
 Det gamle Barbare,
 Da man, endog ved Konge-Vord,
 Til Takke tog med Him fra Soer,
 "Der smagde ei af fransk Vin,
 "Eg ei af den, som groer ved Nils",
 Men kun af hvad der Jolk og Drot
 I Hvide-Liden smagde godt:
 Kun af den Lyff, med Liv i Sang
 At mindes Daad i Dene-Vang,
 At samle giævre Hædres Grave
 I Leire-Gaards Kirminde-Have!
 D, maatte dog Gertens frie
 Ds fra et saadant Barbare,
 Da doer var Skjald, som han forfod
 At hvæde hoit om Kraft og Mod,
 At sjuuge soet om Daad i Fred,
 Om Tro og Haab og Kierlighed,
 At sjuuge klart med holt-Kost
 Til Sjælehed i høert Dane-Vest,
 Eg mest til Gommen for de Smas,
 Som ingen Verdens Ting forsaae;
 Kort sagde: da, selv i Hoved-Staden,
 Man satte Livet over Naden,
 Man satte Binen over Kassen,
 Man satte Lovet over Vassen,
 Man satte Hjiden over Habet,
 Man satte Nogen over Bladet,
 Eg raabde plump til Jolk af Smag,
 Rstender dem hoit at hørde:
 Ja, vrage, det er ingen Sag,
 Men giv os Noget, som er bedre!
 De Hottentotter! grove Anolde!
 Det voved de at sige hoit,
 Eg voved Marlen at bebolde,
 Forbi det plump Ed var droit,
 Forbi Gertis i Asten-Blade

Eg ei med Tooser kan indlade,
 Der sole ei de sine Smas,
 Eg satte ei det Objectiv,
 Men kalde, naar de vil giendrive,
 Gertens Blomst en Winter-Glat!
 Eg siige Barbariers Dage
 Dem vil man føre nu tilbage!
 Ja, vil det sandelig, said man kan,
 Det mærkes godt, paa Hjer end Ingemann,
 Saa det er ikke Tid at sove,
 For hvem der har for Konsten Sands,
 Etal den ei uddoe her til Lands,
 Hi maae en Dyst med Hjenden vove!
 Ja, vi har ingen Tid at spille,
 Thi hvad der har den grove Bunde-Smag,
 Det øder om sig, Dag for Dag,
 Saa det er alt fanstee for silde!
 Deg, Mod i Dyst! hvad siger jeg?
 Ved alle Hegle-Vestere, dog nei!
 For silde fiakt at tale Konstens Sag,
 Eg saae paa alle Vonder-Sjalde Hrag?
 Nei, nei, for silde kan det maalkes vare
 Til Liv at holde i den fine Smag,
 Men ei for silde til at døe med Tre,
 Eg salde classisk for den gode Sag!

(Fortættis.)

Gamle Begivenheder.

(See ferr. No.)

Troffuldighed i Svar.

Ludvig den Hjortende var engang i Bourgogne
 og nærmede sig til Duen Wonne, omkring hvilken
 Binen lyttes bedst. Magistraten havde sendt
 ham Wiim imøde, og, da de hoiise Herrer nu
 indfaldtes, for at see ham ved Tasselet, hvor
 de havde den Glæde, at høre ham sinde deres
 Wiim kostelig, raabte de i deres Stoltbed over
 dette Vidnesbyrd for deres Mankers Fortrin:
 "Deres Majestæt maa elleris troe, at
 vi have den endnu meget bedre!"

Saa hav da Tak,
 Forbi, til Konstens Gaard,
 Saa mættelig du traf
 Paa Tak, i Riibenhavn,
 Det vederstyggelige Kamp-Led
 Fra Klosteret i Soer,
 Som, naar det ei blev ret udpeget,
 Ds kunde herte fra den Konstens Lind,
 Hi, med Gestrifens Pege-Vind
 Til Pilgrims-Strad, har kiakt besjeget,
 Ja, herte os tilbage i
 Det gamle Barbare,
 Da man, endog ved Konge-Vord,
 Til Takke tog med Him fra Soer,
 "Der smagde ei af fransk Vin,
 "Eg ei af den, som groer ved Nils",
 Men kun af hvad der Jolk og Drot
 I Hvide-Liden smagde godt:
 Kun af den Lyff, med Liv i Sang
 At mindes Daad i Dene-Vang,
 At samle giævre Hædres Grave
 I Leire-Gaards Kirminde-Have!
 D, maatte dog Gestriften frie
 Ds fra et saadant Barbare,
 Da hver var Skjald, som han forfod
 At hvæde hoit om Kraft og Mod,
 At sjuuge soet om Daad i Fred,
 Om Tro og Haab og Kiærlighed,
 At sjuuge klart med holt-Kost
 Til Sjælehed i høert Dane-Vest,
 Eg mest til Gommen for de Smas,
 Som ingen Verdens Ting forskaae;
 Kort sagde: da, selv i Hoved-Staden,
 Man satte Livet over Naden,
 Man satte Binen over Klaffen,
 Man satte Lovet over Voffen,
 Man satte Hjelden over Habet,
 Man satte Hogen over Bladet,
 Eg raabde plump til Jolk af Smag,
 Rstedenfor dem hoit at hode:
 Ja, vrage, det er ingen Sag,
 Men gjer os Noget, som er bedre!
 De Hottentotter! grove Anolde!
 Det voved de at sige hoit,
 Eg voved Marsten at bebolde,
 Forbi det plump Led var droit,
 Forbi Gestrif i Aften-Blade

Eg ei med Toosfer kan indlade,
 Der sole ei de sine Smar,
 Eg satte ei det Objectiv,
 Men kalde, naar de vil giendrive,
 Gestrifens Blomst en Winter-Glaaf!
 Eg siige Barbariets Dage
 Dem vil man fore nu tilbage!
 Ja, vil det sandelig, said man kan,
 Det mærkes godt, paa Hjeret end Ingemann,
 Saa det er ikke Tid at sove,
 For hvem der har for Konsten Sands,
 Skal den ei uddoe her til Lands,
 Hi maae en Dyst med Hjenden vove!
 Ja, vi har ingen Tid at spille,
 Thi hvad der har den grove Bunde-Smag,
 Det æder om sig, Dag for Dag,
 Saa det er alt fanfæe for silde!
 Deg, Mod i Dyst! hvad siger jeg?
 Ved alle Hægle-Vestere, dog nei!
 For silde kiakt at tale Konstens Sag,
 Eg skaae paa alle Vonder-Sjalde Hrag?
 Nei, nei, for silde kan det maalkæe være
 Til Liv at holde i den fine Smag,
 Men ei for silde til at døe med Gæ,
 Eg salde classisk for den gode Sag!

(Fortættis.)

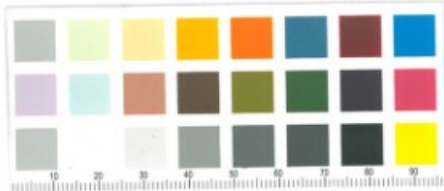
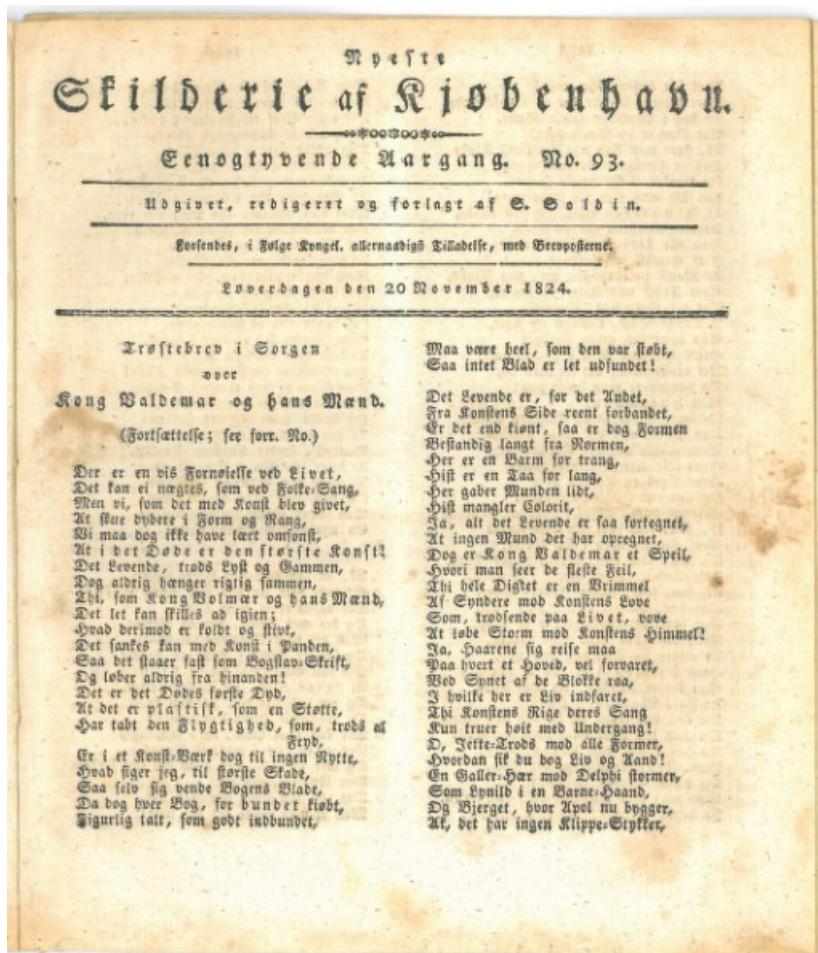
Gamle Begivenheder.

(See ferr. No.)

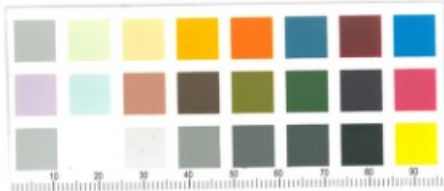
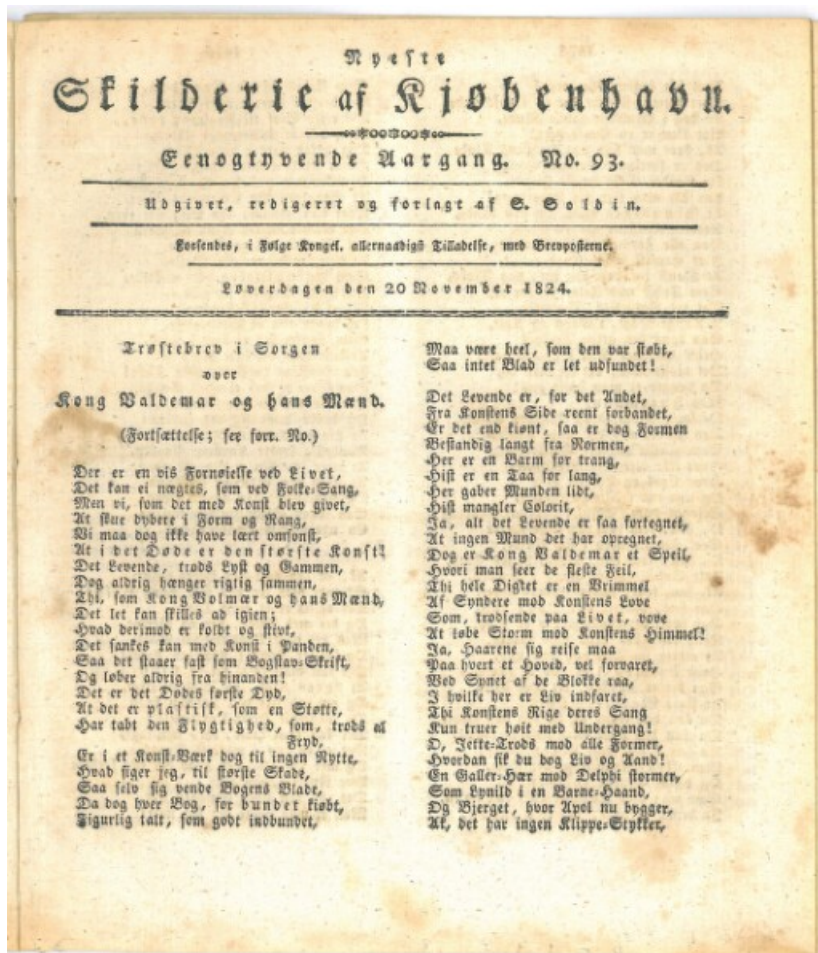
Trofslydighed i Svar.

Ludvig den Hjortende var engang i Bourgogne
 og nærmede sig til Duen Vonne, omkring hvilken
 Binen lyttes bedst. Magistraten havde sendt
 ham Wiim imøde, og, da de hoiise Herrer nu
 indkaldtes, for at see ham ved Tasselet, hvor
 de havde den Glæde, at høre ham sinde deres
 Wiim kostelig, raabte de i deres Stoltbed over
 dette Vidnesbyrd for deres Mankers Fortrin:
 "Deres Majestæt maa elleris troe, at
 vi have den endnu meget bedre!"

□ □ □

□ □

Højt har ingen Bue meer!
 Bort Hjerz, friondt det os kan forgude,
 Er dog i Grundten gamle Klude,
 Hør Bue er en Gade-Hjer!
 Al, hvor man selv paa Konstens Linde
 Dog er ketsfjæst mangen Gans,
 Dg kender ei sin værste Fiende,
 For Alt man seer sin Undergang!
 At Grundtvig vilde, om han kunde,
 Med sine Konstens Hoved-Stab,
 Saa alle Former gif til Grunde
 I et choctiff Saga-Knab,
 At Dansk for ham var det, paa Trods,
 Som Tydsk med Rette er for os,
 Det ret Naturlige, Normale
 I Xunge-Maal, i Sang og Tale,
 Saa hans den grove Kristfar
 Hedd gammel Skif i Danmark,
 Det vidste man, det loe man ad,
 Da længer ei man synse gad!
 Men Inge mann!
 De sette Ridderes og Blancas Skjald,
 Den Værn, med det bløde Tone-Fald,
 Som glæfket har det Charis-Land,
 Hvor ikke blot Citronen groer,
 Hvor Cress og Cythere voer,
 Dg lege end i Aften-Stunden,
 Skjont døde, Skul i Laurbær-Lunden!
 D, han, som har paa Uve-Fjelde
 Seet Jis-Naturen i sin Rælde,
 D, han, som har, i Mai-Lands Eden,
 Følt Sol-Naturens Kraft i Soeden,
 Al, han, som, under Komas Vær,
 Har seet, hvortil det Døde vær,
 Har lært, at Konstens Liv er Død,
 Dens døde Liv dens store Gaade,
 At aldrig sin Triumph den ned,
 Hvor Formen ei sit Lov at raade,
 Saa det er Konsten, ret med Heid
 At faae Materien iidel!
 Da kan den tegne og da kan den maale,
 Da kan den male efter Knaave-Maale,
 Da seer i Alt man ingen Dele,
 Men ifkun Stygge af det Hele,
 Dg denne Stygge er Idren,
 Som man med Konstner-Blik kan se'en,
 Na begne Stygge, det er Kanden,

Som Hades efter Haanden,
 Det bedst i Jærver og i Stene,
 Det rette Stof til Former vrene,
 Men, ved et vilberregnet Mær,
 Dog ogsaa godt i døde Død!
 Hvem Fulde tænkt, at Inge mann,
 Hjemkommet med fra Konstens Land,
 At Sangren ved Skienheds Ater,
 Naar han fornem, den Sag var reem,
 Der maatte sættes Kiad og Bem
 Til Blancas luffige Gjalder,
 At han, med sanni sin Døstie,
 Som dog naturlig var at falde,
 Da Fulde forgelig forfalde
 Til et historisk Kæsterie,
 Dg bygge paa et Dannevierie,
 Som, synke det ei brat i Jord,
 Udskille maad det hele Nord
 Fra Konstens tydsk-katholiske Kirke!
 Han saae, og det ei uden Sands,
 Det Døde i sin hele Glands,
 Dg kunde blind sig dog intilblide
 At Liv og Kænd er Konstens Kiide,
 Vandbellig spotte Konstner-Gaaden,
 At meer end Liv er Lese-Maaden,
 At uden den er Kraft og Kynd
 Dg Kærlighed den største Synd,
 Saa ingen Skienhed kan forføne
 En uharmonisk Bønde-Tone!
 Al, at saa galt kan kunde vælge,
 Skjont ham for Die stod Kong Helge!
 Det ogsaa er et episk Digt,
 Dg det med Hvide, Liv og Barme,
 Men der gjør Digteren sin Pligt,
 Dg lægger Konst i Kraftens Armel!
 Det kan man føle, det er Kied
 At vores Kied, og Kænd beretter,
 Dg om end lidt paa Formen brød
 De mageløse Helte-Krafter,
 Det kan man taale, thi, som sagt,
 Det er os selo i mytisk Dragt,
 Dg med sig selv, med hvad der kan forhøst
 Vor Rydelse, om lit
 Det end kan stede Smagen lidt,
 Man ei maa regne det saa nøit!

Smaa-Pletterne er kun Bevist
 Derpaa, at man det Dødes Prist
 Et lettelig kan overdrive,
 Thi det iuldent kan Formen blive,
 Der, naar man ret har lært at siie,
 Paa haab der stoder kan man siie,
 Til som et Spil det bliver glat,
 Det ene ganske som det Andet,
 Saa Intet meer kan synes mat,
 Og Intet heller smage vandet!
 O, derfor giv dig gode Stunder,
 Og lær engang Bandalens Kunder,
 Hvor smagløst og hvor blødt de vaige
 Imellem Kaldemar og Heige,
 De Sværmete, som har ei Sands,
 Selo ei i Nordens Gubens Stands,
 For deres eget Riid og Hod,
 Som rører sig med Kraft og Mod,
 Og i imed forguder Troppen,
 Der vel har faaet lidt Riid paa Kroppen,
 Na vel endog lidt Been i Nafen,
 Men har et hjantet Naanins-Nafen,
 Og er, paa skaffels Burtis nar,
 Barbærer en og hver!
 Na, lær dem dog, isald du kan,
 Hvad der er klart for vor Forsand,
 At det er Konsten i en Digterhaand:
 Normaliter af Riid at have Rand,
 Og Bandalisme, hverimod,
 Af Riid at have Riid og Hod,
 Saa for Kong Holmar og hans Rand
 Sig tørst maa hver Konstens Ven!

(Fortætted.)

Gaule Begivenheder.

(See forr. No.)

Det kommer der ud af at være hæslig.

Hertugen af Roqueleure, der var meget
 bidende af sig, tog en Dag til Versailles, uden
 Heige, uden Dyfigt, i een af de Bogue, der pleiede

at holde i Gaben "St. Thomas du Louvre",
 og hvor Enhver kunde faae Plads for sin
 Skilling. Han var ikke meget pyntet; en stor
 Dverkjole indhyllede ham fra overst af til ned-
 derst, og hans eget Udseende var ikke just skit-
 tet til at holde paa Rangelen af et pyntet Ud-
 seende. I denne Dragt og med hatten ned i
 Vinene trykte han sig op i en Dagdrag af Bog-
 men, uden at agte paa sit øvrige Rejsefæ-
 lighed. Men, han havde ikke hørt længe, før han, Na-
 gen af den overordentlige Hæslighed, der udmær-
 kede den Herre, som lad sig overfor ham, inaa-
 se og af et Slags Sympathie, gav sig i
 Samtale med samme Person. Han fik Mand-
 dens Navn at vide, Hæslighed og de Grunde,
 hvorfor han tog til Versailles. Det var en
 skikkelig Adelsmand fra Auvergne, der kom fra
 sin Hjemstavn formiddels en Procès. Han havde
 Sog med Domaineforpagterne; og flere Kjen-
 delser, der vare faldne til hans Fordeel, syntes
 at tale for hans Sogs Retfærdighed. Det, som
 det egenlig gik ud paa, var ublagte 100,000
 Rdlr., hvilke man beregnet ham for År for År
 ved at bygge Bankefæstninger over Bankefæst-
 ninger. For nu at faa udvirket et kongeligt Retts-
 sprog reise den skaffels Rand jævnlig til Ver-
 sailles; men han kunde have endt sine Dage af
 Alderdom, uden dog at have set Ende paa sin
 Procès, om ei Hertugen havde taget sig hans
 Sog til Hjerte og erklæret sig for hans Bes-
 tyttelse og nu for Ansøgeren paa hans Vegne.
 Efter med al Laalmodighed at have hørt paa
 den fjedsommelige Udsvilling af de forskellige
 Ghicaner, hvormed Sagen var spækket, sagde
 Hertugen omsider: "Deres Modstandere have
 brugt en lumpen Fremgangsmaade. Jeg seer
 nok, at Dem fattes Retfærdighed, og at hine
 Herreer misbruge saavel den Credit, de selv
 faae i, som Deres Trang til Renner; men
 jeg skal skrive en Grande derfor. Kongen veed
 det bestemt ikke; thi han er alfor stor en Kjen-
 de af Uret, for at skulle taale Sigt. Sog De
 mig imorgen tidligt, saa skal jeg foreskille Dem
 for ham, naar han gaar i Messien, og De skal
 see, at vi have gaaet den enrette Raade at
 ende Sagen paa!" Manden fra Auvergne, der
 ikke sandt det mindste Andelsalende ved sine Hæ-

Smaa-Pletterne er kun Beviis
 Derpaa, at man det Dødes Præis
 Et lettelig kan overdrive,
 Thi det iuldent kan Formen blive,
 Der, naar man ret har lært at siie,
 Paa haab der stoder kan man siie,
 Til som et Spil det bliver glat,
 Det ene ganske som det Andet,
 Saa Intet meer kan synes mat,
 Og Intet heller smage vandet!
 O, derfor giv dig gode Stunder,
 Og lær engang Bandalens Kunder,
 Hvor smagløst og hvor blødt de vaige
 Imellem Kaldemar og Heige,
 De Sværmete, som har ei Sands,
 Selo ei i Nordens Gubens Stands,
 For deres eget Riid og Hod,
 Som rører sig med Kraft og Mod,
 Og i imed forguder Troppen,
 Der vel har faaet lidt Riid paa Kroppen,
 Na vel endog lidt Been i Nafen,
 Men har et hjantet Naanlins-Nafen,
 Og er, paa skaffels Burtis nar,
 Barbærer en og hver!
 Na, lær dem dog, isald du kan,
 Hvad der er klar for vor Forskand,
 At det er Konsten i en Digterhaand:
 Normaliter af Riid at have Raad,
 Og Bandalisme, tverlimod,
 Af Raad at have Riid og Hod,
 Saa for Kong Holmer og hans Raad
 Sig tørst maa hver Konstens Ven!

(Fortætted.)

Gaule Begivenheder.

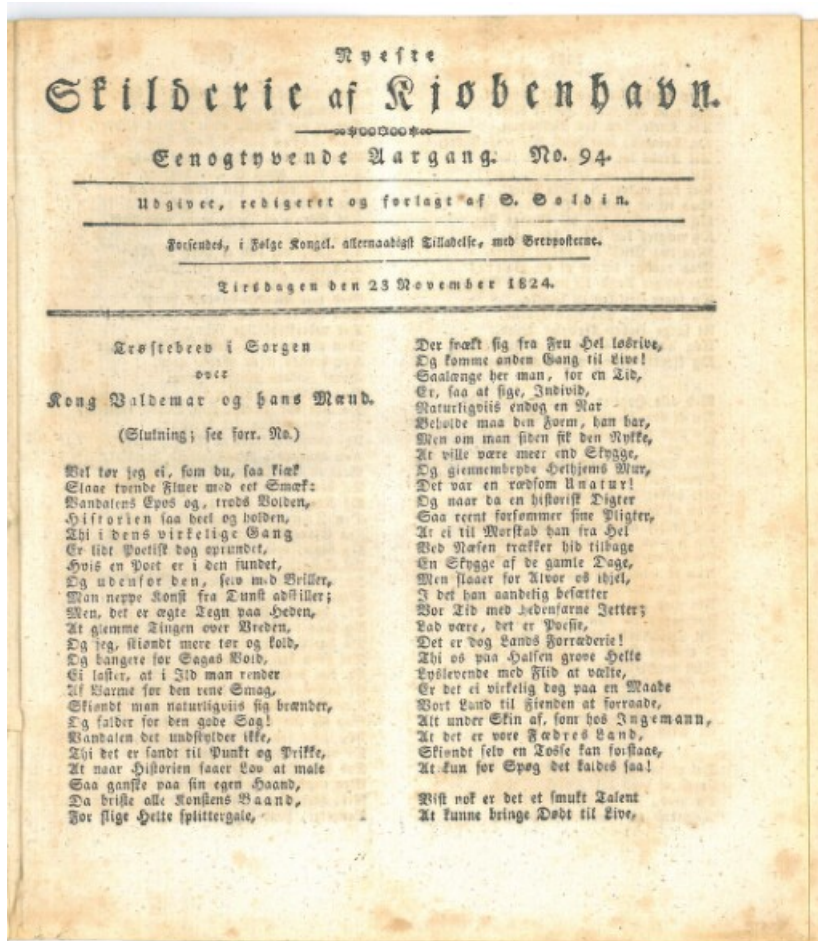
(See forr. No.)

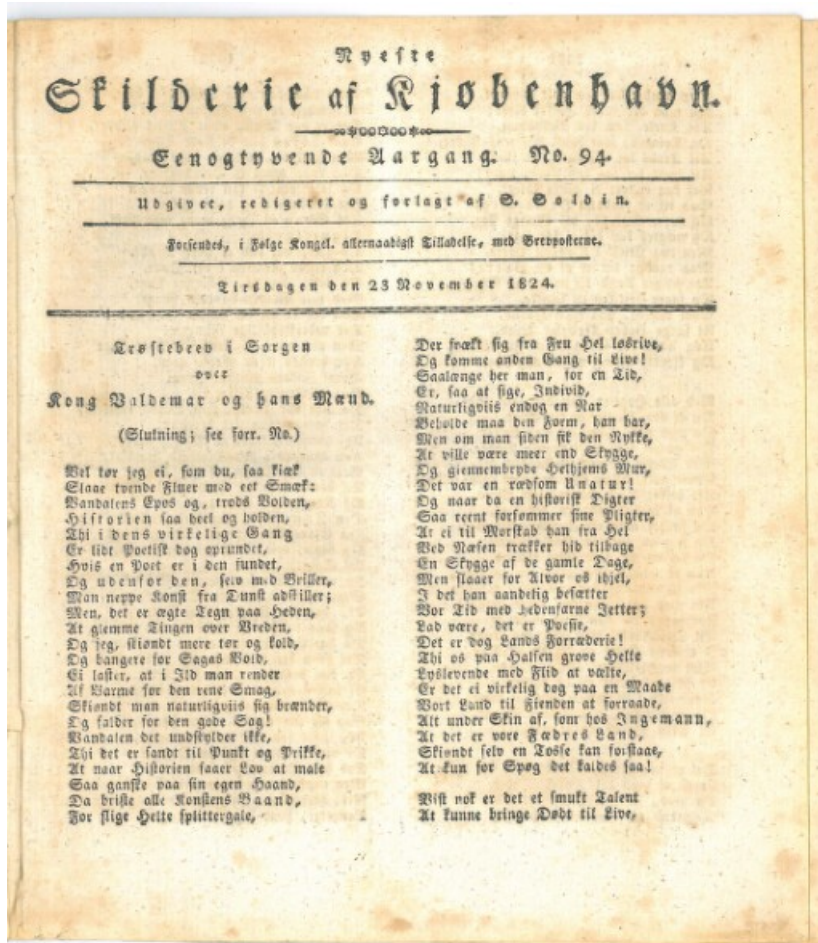
Det kommer der ud af at være hæslig.

Hertugen af Roqueleure, der var meget
 bidende af sig, tog en Dag til Versailles, uden
 Heige, uden Opfigt, i een af de Bogue, der pleiede

at holde i Gaben "St. Thomas du Louvre",
 og hvor Enhver kunde faae Plads for sin
 Skilling. Han var ikke meget pyntet; en stor
 Dverkjole indhyllede ham fra overst af til ned-
 derst, og hans eget Udseende var ikke just skif-
 tet til at holde paa Rangelen af et pyntet Ud-
 seende. I denne Dragt og med hatten ned i
 Winene trykte han sig op i en Dagdrag af Bog-
 men, uden at agte paa sit øvrige Rejsefæ-
 lled. Men, han havde ikke hørt længe, før han, Na-
 gen af den overordentlige Hæslighed, der udmær-
 kede den Herre, som lad sig overfor ham, inaa-
 se og af et Slags Sympathie, gav sig i
 Samtale med samme Person. Han fik Mand-
 dens Navn at vide, Hædsel og de Grunde,
 hvorfor han tog til Versailles. Det var en
 skikkelig Adelsmand fra Auvergne, der kom fra
 sin Hjemstavn formiddels en Process. Han havde
 Sog med Domaineforpagterne; og flere Kjen-
 delser, der vare faldne til hans Fordeel, syntes
 at tale for hans Sogs Retfærdighed. Det, som
 det egenlig gik ud paa, var ublagte 100,000
 Rdlr., hvilke man beregnet ham for År for År
 ved at bygge Banfæst; over over Banfæstige-
 der. For nu at faa udvirket et kongeligt Røgt-
 sprog reise den skaffels Raad jevnlig til Ver-
 sailles; men han kunde have endt sine Dage af
 Alderdom, uden dog at have set Ende paa sin
 Process, om ei Hertugen havde taget sig hans
 Sog til Hjerte og erklæret sig for hans Bes-
 tyttelse og nu for Ansøgeren paa hans Vegne.
 Efter med al Laalmodighed at have hørt paa
 den hedsfæmelige Udsvilling af de forskellige
 Ghicaner, hvormed Sagen var spækket, sagde
 Hertugen omsider: "Deres Modstandere have
 brugt en lumpen Fremgangsmaade. Jeg seer
 nok, at Dem fattes Retfærdighed, og at hine
 Herreer misbruge saavel den Credit, de selv
 faae i, som Deres Trang til Renner; men
 jeg skal skrive en Grande derfor. Kongen veed
 det bestemt ikke; thi han er alfor stor en Hende
 af Uret, for at skulle taale Sigt. Sog De
 mig imorgen tidligt, saa skal jeg foresille Dem
 for ham, naar han gaar i Messien, og De skal
 see, at vi have gaaet den enrette Raade at
 ende Sagen paa!" Manden fra Auvergne, der
 ikke sandt det mindste Andelsende ved hele Hæ-

□ □ □

Men vorder det saa galt anvendt,
Da maas det vores Helstot blive;
Thi Karle, som den Bedemans,
Dg Kvinder, som hans Hjertens-Hjære,
Alt Trods for Smagens, er i Haand
Alt hvad det kan end skulde være!
Vel kan enhver si giere Sigt,
Saa til et saadant Heltes Digt
Dg horer Konst, vil Mange sig,
Dg nægtes kan det ei saa ligt,
Men dog Gritik i Dødens Port,
Maas raade: det er af de Sorte;
Thi bliver Land til meer end Skygge,
Da saar Gritiken en Ulykke,
Som vorder, paa egen Haand,
At salge Hoved-Løb for Land,
Lag Land for Skyggen af Forstanden,
Dg kienkte aldrig nogen anden!

Med alle Heglere, kan det goae godt,
Da er vor Herlighed til Spor,
Da med vor Konst og vor Gritik
Det gaar, som det i gamle Dage
Med Messie og med Skarvildt gif,
Gaar galt, gaar Hævt, gaar reent tilbage;
Thi bliver Land det minste Mere
End vi med Konst kan behilære,
Da smiler man ad Konstens Drafter,
Dg leer ad hver en Høgle-Mester,
Kun er, hvad Mængden om os troer,
Det Mængdens Latte krydes Staven,
Thi med dens Læ var Land ubføer!
Ildbrænd, eller Verdens Ende,
I alskens Vred og Steen og Dyr
Siet ingen Doctor Stage fyr
Et Middel fandt til at ølve,
Hvad selv i Grundten dødt vil blive,
Dg ønsker kun, paa Hrens Regne,
Et Skin af Liv sig at tilegne!

Det er vor Trost, kiøndt fort det lyder,
Fordi vi vred det Dødes Dyr,
Dg veed, at Ingen har det Held
"Afgaavt at faae en Død ihjel,

"Sels naar han maas i Grædset bide,
"At Jerdeel er paa Dødens Side!"
Det er vor Trost, naar Alting glipper,
Som Løks paa de flade Klipper;
Men først vi, for den gode Sag,
Dg vove maas et Hoved-Slag,
Dg see, om vi kan redde Sven
Fra Røsmær og hans Mand;
Thi Sven vi byde maas med Pris,
Figurligvis,
Da han, om end et uden Brøde,
Dg elsked Konsten i det Døde,
Dg stod, som vi, i Henne-Pagt,
Med hele Slaven-Landets Magt,
Saa der er alt for megen Æmhed i
Det vederfugelige Nimerie!
Men at, naar til Kong Sven at faae
Kan bruges liden Lønde graa,
Hvem Jvndens plumpe Ironi
Saa sienigelig sikker i,
Da med vor Kamp, som Svends omtrent,
Det synes ikkun let bevendt;
Thi hvem vil troe, at Bedemans
Kan drømfes i den Steerfuld Mand,
Som er det Æneste, vi har
Til baade ham og Waldemar!
Dg Kvænderne, især den Æne,
Den Ingefrib, der springer luft
Fra Slaves-Snekken ud i Kiøge-Bugt
Dg tager, med sit Drenning-Bæsen,
Ull Svartfiag selv ved Næsen,
Da raader til hver Kiende: Fiølv!
Som om hun var fru Saga selv,
At, hvo kan Marken dem forneme!
Dg saet de Lov at løbe Vandet om,
Da har Gritiken selv afløst sin Dem,
Thi hvad den deel umuelig sandt,
Er kun desvære, alt for sandt,
Et fatted end, paa Mærk og Skude,
Der Veilere til siige Brude,
Saa jeg ser næsten vadede paa,
At, hvidt saa fort de kunde gaar,
De vilde, inden korten Dage,
Det hele Dammærk indtage!
Men tank ei, jeg berømmer Sigt!
Nei, tværtimod, jeg gier min Sigt,
Denpitter, hvad jeg har opdaget,

Men vorder det saa galt anvendt,
Da maas det vores Helstot blive;
Thi Karle, som den Bedemans,
Dg Kvinder, som hans Hjertens-Hjære,
Alt Trods for Smagens, er i Haand
Alt hvad det kan end skulde være!
Vel kan enhver si giøre Sigt,
Saa til et saadant Heltes Digt
Dg hører Konst, vil Mange sig,
Dg nægtes kan det ei saa ligt,
Men dog Gritik i Dødens Port,
Maas raade: det er af de Sorte;
Thi bliver Land til meer end Skygge,
Da saar Gritiken en Ulykke,
Som vorder, paa egen Haand,
At salge Hoved-Løb for Land,
Lag Land for Skyggen af Forstanden,
Dg kienkte aldrig nogen anden!

Med alle Heglere, kan det gaar godt,
Da er vor Herlighed til Spor,
Da med vor Konst og vor Gritik
Det gaar, som det i gamle Dage
Med Messie og med Skarvildt gif,
Gaar galt, gaar Hævt, gaar reent tilbage;
Thi bliver Land det minste Mere
End vi med Konst kan beholde,
Da smiler man ad Konstens Drafter,
Dg leer ad hver en Høje-Mester,
Dg da nu vi, saavel som Væsen,
Kan er, hvad Mængden om os troer,
Med Mængdens latter krydes Staven,
Thi med dens Læ var Land ubføer!
Forgjæves da kan Land vi sende
Til Lydland, eller Verdens Ende,
I alskens Væds og Steen og Dyr
Siet ingen Doctor Stage fyr
Et Middel fandt til at ølve,
Hvad selv i Grundten dødt vil blive,
Dg ønsker kun, paa Væns Regne,
Et Skin af Liv sig at tilegne!

Det er vor Trøst, kiøndt først det lyder,
Fordi vi vrod det Dødes Dyr,
Dg veed, at Ingen har det Held
"Afgaavt at faae en Død ihjel,

"Sels naar han maas i Grædset bide,
"At Jerdeel er paa Dødens Side!"
Det er vor Trøst, naar Alting glipper,
Som Løks paa de flade Klipper;
Men først vi, for den gode Sag,
Dg vove maas et Hoved-Slag,
Dg see, om vi kan redde Sven
Fra Røsmær og hans Mand;
Thi Sven vi byde maas med Pris,
Figurligvis,
Da han, om end et uden Brøde,
Dg ekked Konsten i det Døde,
Dg stod, som vi, i Henne-Pagt,
Med hele Slaven-Landets Magt,
Saa der er alt for megen Genhed i
Det vederfugelige Nimerie!
Men at, naar til Kong Sven at faae
Kan bruges liden Lønde graa,
Hvem Jvæns plumpe Ironi
Saa oienynlig stikker i,
Da med vor Kamp, som Svends omtrent,
Det synes ikkun let bevendt;
Thi hvem vil troe, at Bedemans
Kan drønes i den Steerfuld Mand,
Som er det Æneste, vi har
Til baade ham og Waldemar!
Dg Kvænderne, især den Æne,
Den Ingefrib, der springer luft
Fra Slaves-Snekken ud i Kiøge-Bugt
Dg tager, med sit Drenning-Væsen,
Ull Svartfiag selv ved Væsen,
Da raader til hver Kiende: fies!
Som om hun var fru Soga selv,
At, hvo kan Marken dem forneme!
Dg saet de Lov at løbe vandt om,
Da har Gritiken selv aflagt sin Dem,
Thi hvad den deel umuelig fandt,
Er kun desvære, alt for sandt,
Et fatted end, paa Mærk og Skude,
Der Veilere til siige Brude,
Saa jeg ser næsten vadede paa,
At, hvidt saa fort de kunde gaar,
De vilde, inden korten Dage,
Det hele Dammærk indtage!
Men tank ei, jeg berømmer Sigt!
Nei, tværtimod, jeg gier min Sigt,
Denpitter, hvad jeg har opdaget,

At om vi end maae tabe Slaget,
 Vi vinde dog vor Sag,
 Saa at, naar det skal have Slange,
 Da maa, til Skandbel for sin grove Smag,
 Wandalen selv sig hænge?
 Det er vel haardt, men det er Plikt,
 At trække Maffen eller Bælgen
 Af den forroste Kloster-Helgen:
 Hans Wolmar er ei Lyve-Digt!
 Jeg vælger dette Ord med Hlid,
 Skiond neppe meer end Vids af Maalet
 Fra Kæmpe-Biforne er Hjaalet,
 Og fra Hæroen lidt Rum og Tid,
 Saa alt det Kæmpe, som er Regnet,
 Er, for saa vidt, Wandalens Gaet!
 Resuben, hvad til vores Haan
 Han skal, det er ham fikrænket,
 Thi haardt han høet Helte-Naam
 Kan bely saa godt som Caros banfekt,
 Da var der ingen Stude flædt,
 Da kunde Alt vi overseet:
 Men nu er det tilbunds et Lyve-Digt,
 Naar Ordet bliver ret forollet,
 Thi Skjalden skal, jeg gjør min Plikt,
 Etial som en Naam fra hele Folket,
 Og hvor kiant man end i Poesie
 Relmuffe kan det Lyverie,
 Man sætte Hjerte for, man sætte Hjerte
 bog,
 "En Lyve er dog en Lyve, det er en afgjort
 Sag!"
 Den Lyve-Naam er vel let udgrundet,
 At hvad man skal, det bør man fundet,
 Men lad ham der kun smitte ind,
 Need han et Hul, veed jeg en Vind:
 Den Ting vel fandtes, hvor den var,
 Og Danmark's Hjerte dog alt længe
 I Krænken holdt op at hænge
 Ved Axel og Kong Waldemar,
 Det hængte snap endnu ved Landet,
 End lige da, ved noget Andet,
 Og naar vi vedugetr finder
 Bort Hjerte hos de Mand og Kvinder,
 Som, over Seres Kloster-Grus,
 Nu leder om, fra Hus til Hul,
 Da har Wandalen dem kun givet,
 Hvad først han skal og uaf Livet;

Og hver vor tabte Stal er indé,
 Unægtelig vor Lyve vi finde!
 Det er forskrækkeligt, men det er sandt,
 I Lectør Ringemann vor Lyve vi sandt,
 Saa han, i sine bedste Klæder,
 Er en forhardet, grov Misbæber,
 Som ei paa Stand og Vilfaar saae,
 No, spæred ei engang de Smag,
 Men rev dem Hjertet uaf Livet,
 Og har Barbarerne det givet,
 Har raabt paa deres Hællot Rod
 Med hele Danmark's Hjerte-Blod!
 O, sy ham on, den Lands-Horader!
 Den grimme Ulo i Raare-Klæder,
 Hvad siger jeg, den Gris saa gram,
 I en upfildig Hingles-Ham!
 Thi slog han ei, som Rattergalen,
 Saa tilfelig, født i Bege-Salen,
 Inddysfed os med Sang i Stav,
 Og skal saa Hjertet, mens vi sov!
 No, det var grovt, det maa man sige,
 Og sande maa hver salterk Pige,
 Hver jydsk og fynsk og søllandsk med,
 Skiond selv for det Elags Lyverie
 Smaapigerne er hilden fræ,
 Saa groot det bør ei finde Sted!
 Og dog, det Sted blev seent forvundet,
 Dog bør, desværre, Sted det fundet;
 Thi hvilken Danst, som end Eligt,
 Sandt ei sit Hjerte i det Lyve-Digt!
 Spørg kun hvor Sæmand bræ,
 Som stik det forladne Hav!
 Spørg kun hvor adel Kriar,
 Som drog for Danmark Sværd!
 Spørg alle danske Piger
 Og hvem de have kjær!
 Spørg dem! paa Slæde-Sneffen,
 Spørg dem! paa Moens Kint,
 Spørg dem! i Kampen-Raffen,
 Med Svantevit og Flint!
 Spørg dem! ved Konge-Kilde,
 Spørg dem! ved Bøllups-Gilde,
 No, spørg dem, hardad hvor du vill!
 Og her, om de ei hvare:
 Vi fiende vore Wahre,
 Det Hjerte bør os till!

□ □ □

At om vi end maae tabe Slaget,
 Vi vinde dog vor Sag,
 Saa at, naar det skal have Slange,
 Da maa, til Skandbel for sin grove Smag,
 Wandalen selv sig hænge?
 Det er vel haardt, men det er Pligt,
 At trække Maffen eller Bælgen
 Af den forroste Kloster-Helgen:
 Hans Wolmar er ei Lyve-Digt!
 Jeg vælger dette Ord med Hlid,
 Skiond neppe meer end Vids af Maalet
 Fra Kæmpe-Biforne er Hjaalet,
 Og fra Hæroen lidt Rum og Tid,
 Saa alt det Kæmpe, som er Regnet,
 Er, for saa vidt, Wandalens Gaet!
 Resuben, hvad til vores Gaan
 Han Hjal, det er ham fik anket,
 Thi haardt han høret Helte-Navn
 Kan bely saa godt som Caros banket,
 Da var der ingen Stude flødt,
 Da kunde Alt vi overseet:
 Men nu er det tilbunds et Lyve-Digt,
 Naar Ordet bliver ret forloftet,
 Thi Skjalden Hjal, jeg gjør min Pligt,
 Etial som en Navn fra hele Folket,
 Og hvor kint man end i Poesie
 Nefsmølle kan det Lyverie,
 Man sætte Hjerte for, man sætte Hjerte
 bog,
 "En Lyve er dog en Lyve, det er en afgjort
 Sag!"
 Den Lyve-Næske er vel let udgrundet,
 At hvad man Hjal, det bør man fundet,
 Men lad ham der kun smutte ind,
 Need han et Hul, veed jeg en Vind:
 Den Ting vel fandtes, hvor den var,
 Og Danmark's Hjerte dog alt længe
 I Kæniken holdt op at hænge
 Ved Axel og Kong Waldemar,
 Det hængte knap endnu ved Landet,
 End lige da, ved noget Andet,
 Og naar vi veduget finder
 Bort Hjerte hos de Mand og Kvinder,
 Som, over Caros Kloster-Graus,
 Nu leder om, fra Hus til Hul,
 Da har Wandalen dem kun givet,
 Hvad først han Hjal og udaf Livet;

Og hver vor tabte Stal er indé,
 Unøgtelig vor Lyve vi finde!
 Det er forskrækkeligt, men det er sandt,
 I Lectør Rygemann vor Lyve vi sandt,
 Saa han, i sine bedste Klæder,
 Er en forhardet, grov Misbæder,
 Som ei paa Stand og Vilkaar saae,
 Jo, spæred ei engang de Smaa,
 Men rev dem Hjertet udaf Livet,
 Og har Barbarerne det givet,
 Har raabt paa deres Høllot Rod
 Med hele Danmark's Hjerte-Blod!
 O, sy ham on, den Lands-Horader!
 Den grimme Ulo i Raare-Klæder,
 Hvad siger jeg, den Gris saa gram,
 I en upfildig Hingles-Ham!
 Thi slog han ei, som Rattergalen,
 Saa tilfelig, født i Bege-Salen,
 Inddysed os med Sang i Stov,
 Og Hjal saa Hjertet, mens vi sov!
 Jo, det var grovt, det maa man sige,
 Og sande maa hver salterk Pige,
 Hver jydsk og fynsk og søllandsk med,
 Skiond selv for det Elags Lyverie
 Smaafigerne er hielden fræ,
 Saa grovt det bør ei finde Sted!
 Og dog, det Sted blev seent forundet,
 Dog bør, desværre, Sted det fundet;
 Thi hvilken Danst, som end Eligt,
 Sandt ei sit Hjerte i det Lyve-Digt!
 Spørg kun hvor Sæmand bræ,
 Som stik det forladne Hav!
 Spørg kun hvor adal Kriar,
 Som drog for Danmark Sværd!
 Spørg alle danske Piger
 Og hvem de have kær!
 Spørg dem! paa Slæde-Sneffen,
 Spørg dem! paa Moens Kint,
 Spørg dem! i Kampes-Kaffen,
 Med Svantevit og Hint!
 Spørg dem! ved Konge-Kilde,
 Spørg dem! ved Bøllups-Gilde,
 Jo, spørg dem, hardtad hvor du vill!
 Og her, om de ei hvare:
 Vi fiende vore Wahre,
 Det Hjerte bør os till!

See, nu er Lyden hængt
 Og vi har Spillet vundet,
 Thi naar man kommer frøngt,
 Paa Hjertet nær, er Alting fundet,
 (Eftiend der det lagdes ei)
 Paa Sogas Konge-Vei!
 Ja, nu er Lyden hængt,
 Og vi har Spillet vundet,
 Men har vi og betænt
 Hvortil den Lyd er bundet!
 Jeg siger det med Smerte:
 Til hele Danmarks Hjerter,
 Saa Gai gens Navn
 Er alle Daners Havn!
 Om vi nu end, med ærlig Smerte,
 Vil sige: Digter tier!
 Det skal os i voert Hjerter
 At du skal hænge der,
 Saa venlig og saa vakkert,
 Som en poetisk Prækt,
 Til Svot for Aftenbækt,
 Is, for hver Konens Bækt,
 Som, hvis han kunde sjunge,
 Jeg kom fra din Aunge,
 Med Svanden af sin Pen!
 Du kunde vel opdraget,
 Om ei i Deltæ-hægt,
 Saa dog paa Roare-Stien,
 Benyttet Poesien,
 Hjort, med et Messerhæfte,
 Langt anderledes Blyt!
 Vand paa, du ei vil sjæle Hjertes meer,
 Saa skal vi glat dig nær,
 Og roaber ud med Glæde:
 Det er en afgjort Sag,
 Han prøved kun at træde
 For Spøg, i Høllens Smag,
 Han stæv, for Voier Fun,
 Den hvornilslange Kamp-Vise,
 For at dog adrig meer i Lund
 Det gamle Lov man skalde prise,
 For ret af gjore stat
 Det Stykke Arbeid er slet ikke svært,
 Et over, men langt under
 For Digten nuomfundet!
 Om vi end fierlig tale saa,
 Jeg dog ter vade paa,

Han lunt i Eliaget smidder,
 Om Munden tæt sig vilke,
 Og svarer: mange Tak!
 Der er vist meget mere under,
 End jeg i Hast abgeunder,
 Som, under, det er Snak;
 Men jeg er vel fornøiet,
 I være ligesaa!
 Som Lykken os har soiet
 For Ledd vi nyde maat!
 En holder mest ad Livet,
 En anden helst vil døe,
 Hver leile, kan han driv'et,
 I Fred sin egen Sæe!
 Saa har nu min jeg soilet,
 Og priser Lykkens Spil,
 Da ei jeg har forsoilet
 Den Havn, jeg sværed til;
 Sid eberd hoiæ Slaavne
 Maat gaat for fulde Seil,
 Og snart i Bugten haavne,
 Over et man spinger seil,
 Over Stoffet, rigtig bundet,
 Sig bærer for at se,
 Over Alting er afbundet
 Til Speil for en Adee!
 Ja, noget Sigt han fikert har paa Munden,
 Thi han er hunt i Grundten,
 Alt som den falske Sølv-Klang
 I hans Sirens-Sang!
 Ni kan jo sagtens med det Ende
 Betale ham for Sigt,
 Og skal bevise, ingen Ronde
 Forsoare et episk Digt,
 Saa naar hans Evos buger Vonden,
 Er han en episk Hønder;
 Men fikert voer han: slet ub!
 Stak kun den hete Titel ud,
 Saa der ei bliver meer igien
 End blot: Kong-Votmer og hans Mand!
 Indtil, gid sibe, selv blandt Daner,
 Man giftes godt kun i Romaner,
 Man taaler vel, for Tingens Skud,
 Et Navn, som Krosnikke-Lydt,
 Men kald mit Nlim kun hvad I vil:
 En Lange-Veg, et Live-Spil,
 Jo, vil saa gramt I Konsten hævne:

□ □ □

See, nu er Lyden hængt
 Og vi har Spillet vundet,
 Thi naar man kommer frøngt,
 Paa Hjertet nær, er Alting fundet,
 (Eftiend der det lagdes ei)
 Paa Sogas Konge-Vei!
 Ja, nu er Lyden hængt,
 Og vi har Spillet vundet,
 Men har vi og betænt
 Hvortil den Lyd er bundet!
 Jeg siger det med Smerte:
 Til hele Danmarks Hjerter,
 Saa Gai gens Navn
 Er alle Daners Havn!
 Om vi nu end, med ærlig Smerte,
 Vil sige: Digter tier!
 Det skal os i voert Hjerter
 At du skal hænge der,
 Saa venlig og saa vakkert,
 Som en poetisk Prækt,
 Til Svot for Aftenbækt,
 Is, for hver Konens Bækt,
 Som, hvis han kunde hunge,
 Jeg kom fra din Aunge,
 Med Svanden af sin Pen!
 Du kunde vel udbraget,
 Om ei i Deltæ-hægt,
 Saa dog paa Raare-Stien,
 Benyttet Poesien,
 Hjort, med et Messerhæfte,
 Langt anderledes Blyt!
 Vand paa, du ei vil hjæle Hjertter meer,
 Saa skal vi glat dig nær,
 Og raaber ud med Glæde:
 Det er en afgjort Sag,
 Han prøved kun at træde
 For Spøg, i Høllens Smag,
 Han stæv, for Løier Fun,
 Den spomislange Kamp-Vise,
 For at dog adrig meer i Lund
 Det gamle Løi man skalde prise,
 For ret at gjøre stat
 Det Styffe Arbeid er slet ikke svært,
 Ei over, men langt under
 For Digten nuomfundet!
 Om vi end fierlig tale saa,
 Jeg dog tør vade paa,

Som lunt i Eliaget smidder,
 Om Munden tæt sig vilke,
 Og svarer: mange Lø!
 Der er vist meget mere under,
 End jeg i Hast udgunder,
 Som, under, det er Snak;
 Men jeg er vel fornøiet,
 I være ligesaa!
 Som Lykken os har soiet
 For Lødd vi nyde maat!
 En holder mest ad Livet,
 En anden helst vil døe,
 Hver leile, kan han driv'et,
 I Fred sin egen Sæ!
 Saa har nu min jeg soilet,
 Og priser Lykkens Spil,
 Da ei jeg har forsoilet
 Den Havn, jeg sværed til;
 Sid eberd hoi Sæone
 Maat gaat for fulde Seil,
 Og snart i Bugten haone,
 Over et man spinger seil,
 Over Stoffet, rigtig bundet,
 Sig bærer for at se,
 Over Alting er afbundet
 Til Speil for en Adee!
 Ja, noget Sigt han fikert har paa Munden,
 Thi han er hunt i Grundten,
 Alt som den falske Søler-Klang
 I hans Sirens-Sang!
 Ni kan jo sagtens med det Ende
 Betale ham for Sigt,
 Og skal bevise, ingen Lønde
 Forhaare et episk Digt,
 Saa naar hans Evos buger Lønde,
 Er han en episk Hønder;
 Men fikert voer han: slet ub!
 Skal kun den hete Titel ud,
 Saa der ei bliver meer igien
 End blot: Kong-Votmer og hans Mand!
 Indtil, gid ilde, selv blandt Daner,
 Man giffes godt kun i Romaner,
 Man toaler vel, for Tingens Skud,
 Et Navn, som Kronike-Lyd,
 Men kald mit Næm kun hvad I vil:
 En Lange-Veg, et Lirc-Spil,
 Is, vil saa gramt I Konsten hævne:

